

ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ ΒΡΑΔΥ

(ΟΡΘΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ)

Τη Μεγάλη Τετάρτη ενθυμούμεθα την αμαρτωλή γυναίκα, που άλειψε με μύρο τα πόδια του Κυρίου (Ματθ. 26,6-16). Το γεγονός αυτό έγινε λίγο πριν από το Πάθος του Κυρίου. Η μετάνοια αυτής της γυναίκας παρουσιάζεται σε αντιδιαστολή με την προδοσία του Ιούδα. Όταν η γυναίκα άρχισε να μυρώνει τα πόδια του Κυρίου, ο Ιούδας θεώρησε την ενέργεια αυτή ως σπατάλη. Έλεγε υποκριτικά πως τα χρήματα του μύρου θα βοηθούσαν κάποιους φτωχούς. Όταν ο Χριστός δεν την σταμάτησε, ο Ιούδας έτρεξε στους αρχιερείς των Ιουδαίων και συμφώνησε τη σύλληψη του Χριστού παίρνοντας τα τριάντα αργύρια. Σε κάποια σημεία της υμνογραφίας της ημέρας παρουσιάζεται και η σύγκληση του παράνομου συνεδρίου των Ιουδαίων, για να αποφασίσουν την καταδίκη του Ιησού Χριστού. Με την υπενθύμιση της μετάνοιας της αμαρτωλής γυναίκας η Εκκλησία μάς καλεί να μετανοήσουμε κι εμείς. Ιδιαίτερη ποιητική και μουσική αξία έχει το τροπάριο της υμνογράφου Κασσιανής, που ακούγεται στο τέλος της

Ακολουθίας. Εκεί η αμαρτωλός γυναίκα, που παίρνει πριν τον θάνατο του Κυρίου τον ρόλο των μυροφόρων γυναικών και αλείφει με μύρο το σώμα του Κυρίου, ζητά από τον Κύριο, που δημιουργεί τα νέφη της βροχής, να δεχθεί τα δάκρυά της. Επίσης παρακαλεί τον Κύριο να καμφθεί προς τους στεναγμούς της καρδιάς της, αυτός που κατέβηκε από τους ουρανούς κατά την ενανθρώπησή Του. Τελειώνει ζητώντας από τον Κύριο να μην την παραβλέψει, γιατί η αγάπη Του είναι αμέτρητη.

Η αρχή του Όρθρου μέχρι το Τροπάριο του Νυμφίου είναι η ίδια με την προχθεσινή (Κυριακή Βαΐων βράδυ), σελ: 10-34.

Τροπάριον τοῦ Νυμφίου.

(Ήχος πλ. δ').

Ἰδοὺ (να) ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός (στη μέση της νύχτας)· καὶ μακάριος (ευτυχισμένος) ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσει (τον οποίο θα βρει) γρηγοροῦντα (σε πνευματική εγρήγορση)· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὐρήσει (τον οποίο θα βρει) ῥαθυμοῦντα (σε πνευματική αμέλεια). Βλέπε (πρόσεχε) οὖν (λοιπόν), ψυχή μου, μὴ (μήπως) τῷ ὕπνῳ (στην αμέλεια) κατενεχθῇς (καταβυθιστεῖς),

ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῇς (για να μη παραδοθείς στον θάνατο) καὶ τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῇς· ἀλλὰ ἀνάνηψον (σύνελθε) κράζουσα (φωνάζοντας δοξολογικά)· ἅγιος, ἅγιος εἰ (εἶσαι), ὁ Θεός· δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου (με τη δύναμη του Σταυρού σου), σῶσον ἡμᾶς. (Ματθ. 25, 1-13).

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος... πρεσβείαις (με τις ικετευτικές μεσιτείες) τοῦ ἁγίου (ἢ τῆς ἁγίας ἢ τοῦ ὁσίου ἢ τοῦ ἱεράρχου), σῶσον ἡμᾶς.

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος... διὰ (μέσω της μέριμνας) τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος γ´. (Τὴν ὠραιότητα).

Πόρνη προσῆλθέ σοι (πλησίασε εσένα) μύρα σὺν δάκρυσιν (με δάκρυα) κατακενουσά σου ποσί (αδειάζοντας στα δικά σου πόδια), φιλάνθρωπε, καὶ δυσωδίας τῶν κακῶν (και ἀπὸ τη δυσωδία των κακῶν) λυτροῦται (λυτρώνεται) τῇ κελεύσει σου (με την προσταγή σου της συγχώρεσης των αμαρτιῶν

της)· πνέων (ενώ ανέπνεε λόγω της εγγύτητας με τον Χριστό) δὲ τὴν χάριν σου μαθητῆς ὁ ἀχάριστος (δηλ. ὁ Ἰούδας) ταύτην (δηλ. τὴ χάρη) ἀποβάλλεται (αποδιώχνει) καὶ βορβόρῳ (με τον αματωλό βούρκο) συμφύρεται (αναμειγνύεται), φιλαργυρία (ἀπὸ φιλαργυρία) ἀπεμπολῶν σε (προδίνοντάς σε). Δόξα, Χριστέ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... (τὸ ἴδιο).

Ἦχος δ΄. (Ταχὺ προκατάλαβε).

Ἰούδας ὁ δόλιος (ὁ πανούργος) φιλαργυρίας ἐρῶν (τὴ φιλαργυρία ἀγαπώντας) προδοῦναί σε (να προδώσει ἐσένα), Κύριε, τὸν θησαυρὸν τῆς ζωῆς δολίως ἐμελέτησεν (σχεδίασε)· ὅθεν (γι’ αὐτό) καὶ παροινήσας (καὶ σαν μεθυσμένος) τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις (λέγει στους παράνομους)· Τί μοι (τι σ’ ἐμένα) θέλετε δοῦναι (να δώσετε), κἀγὼ (κι ἐγώ) παραδώσω ὑμῖν (σ’ ἐσάς) εἰς τὸ σταυρῶσαι αὐτόν (για να τον σταυρώσετε);

Δόξα... Καὶ νῦν... (τὸ ἴδιο).

Ἦχος α΄. (Τὸν τάφον σου Σωτήρ).

Ἡ Πόρνη ἐν κλαυθμῷ (με κλάματα) ἀνεβόα (φώναζε δυνατά), οἰκτίρμον (εύσπλαχνε), ἐκμάσσουσα (σπογγίζοντας) θερμῶς (με θερμὴ ἀγάπη) τοὺς ἀχράντους σου πόδας θριξί (με τις τρίχες) τῆς κεφαλῆς αὐτῆς καὶ ἐκ βάθους στενάζουσα· Μὴ ἀπώσῃ με (μη διώξεις ἐμένα), μηδὲ βδελύξῃ (μήτε να με σιχαθείς), Θεέ μου, ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦσαν καὶ σῶσον ὡς μόνος φιλόνηθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν... (τὸ ἴδιο).

Εὐαγγέλιον.

(Κατὰ Ἰωάννην 12,17-50).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαρτύρει (διαβεβαίωνε για το θαύμα) ὁ ὄχλος ὁ ὢν (που υπήρχε) μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ὅτε (ὅταν) τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν (προϋπάντησε) αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν

τοῦτο αὐτὸν πεποιημέναι (να ἔχει κάνει) τὸ σημεῖον (το σημαντικό θαύμα). Οἱ οὖν φαρισαῖοι εἶπον πρὸς ἑαυτούς (αναμεταξύ τους)· Θεωρεῖτε (βλέπετε) ὅτι οὐκ ὠφελεῖτε οὐδέν (δεν κερδίζετε με την αναβολή της σύλληψής του τίποτε); Ἴδε (να) ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν (αὐτὸν ἀκολούθησε).

Ἦσαν δέ τινες (κάποιοι) Ἑλλήνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα (για να) προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ. Οὗτοι οὖν προσῆλθον (πλησίασαν) Φιλίππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἡρώτων (παρακαλούσαν) αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν (να δούμε). Ἐρχεται Φίλιππος καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ, καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος λέγουσιν τῷ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς λέγων· Ἐλήλυθεν (ἦλθε) ἡ ὥρα ἵνα (για να) δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμὴν ἀμὴν (αλήθεια) λέγω ὑμῖν (σε σας), ἐὰν μὴ ὁ κόκκος (ο σπόρος) τοῦ σίτου (του σιταριού) πεσῶν (αφού πέσει) εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ (διαλυθεῖ), αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει. Ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (ὅποιος

αγαπά τη ζωή του στη γη) ἀπολέσει αὐτήν (θα την χάσει στην αιωνιότητα), καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (καὶ ὅποιος μισεῖ τη ζωὴ του) ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει (θα διατηρήσει) αὐτήν. Ἐὰν ἐμοὶ διακονῇ τις (εἰάν κάποιος ἐμένα διακονεῖ), ἐμοὶ ἀκολουθείτω (ἐμένα ας ἀκολουθεῖ στο δρόμο της θυσίας), καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται (θα εἶναι)· καὶ εἰάν τις ἐμοὶ διακονῇ (εἰάν κάποιος ἐμένα διακονεῖ), τιμήσει αὐτὸν ὁ Πατήρ. Νῦν (τώρα) ἡ ψυχὴ μου τετάρακται (ἐχει ταραχθεῖ), καὶ τί εἶπω; Πάτερ, σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην. Πάτερ, δόξασόν σου τὸ ὄνομα.

Ἦλθεν οὖν φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· Καὶ ἐδόξασα καὶ πάλιν δοξάσω. Ὁ οὖν ὄχλος ὁ ἐστὼς (που στέκονταν) καὶ ἀκούσας (καὶ που ἀκουσε) ἔλεγεν βροντὴν γεγονέναι (ὅτι βροντὴ ἐχει γίνεαι)· ἄλλοι ἔλεγον· Ἄγγελος αὐτῷ (σ' αὐτόν) λελάληκεν (ἐχει μιλήσει). Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Οὐ δι' ἐμὲ αὕτη ἡ φωνὴ γέγονεν (ἐχει γίνεαι), ἀλλὰ δι'

ὑμᾶς (για σας). Νῦν (τώρα με τη θυσία μου)
 κρίσις ἐστὶ (επέρχεται η σωτηρία) τοῦ κόσμου
 τούτου, νῦν (τώρα) ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου
 τούτου ἐκβληθήσεται (θα πεταχθεί) ἔξω· καὶ γὰρ
 ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς (δηλ. στο σταυρό),
 πάντας ἐλκύσω πρὸς ἐμαυτόν. Τοῦτο δὲ ἔλε-
 γε σημαίνων (φανερώνοντας) ποίῳ θανάτῳ
 (με ποιον θάνατο) ἤμελλεν (επρόκειτο)
 ἀποθνήσκειν (να πεθάνει). Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ
 ὄχλος· Ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ νόμου ὅτι ὁ
 Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα (θα ζήσει αιώνια),
 καὶ πῶς σὺ λέγεις, δεῖ (πρέπει) ὑψωθῆναι
 (να σταυρωθεί) τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; Τίς
 (ποιός) ἐστὶν (εἶναι) οὗτος (αυτός) ὁ Υἱὸς τοῦ
 ἀνθρώπου; Εἶπεν οὖν αὐτοῖς (σ' αυτούς) ὁ
 Ἰησοῦς· Ἔτι (ακόμη) μικρὸν χρόνον τὸ φῶς
 (δηλ. ἐγώ) μεθ' ὑμῶν (μαζί σας) ἐστὶ (θα εἴ-
 ναι)· περιπατεῖτε ὥς (ὥς ὅτου) τὸ φῶς ἔχετε,
 ἵνα (για να) μὴ σκοτία ὑμᾶς (εσάς) καταλάβῃ·
 καὶ ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδεν (δεν
 γνωρίζει) ποῦ ὑπάγει. Ἔως τὸ φῶς (δηλ. ἐμέ-
 να) ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα (για να)
 υἱοὶ φωτὸς γένησθε.

Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀπελθὼν (αφοῦ ἐφυγε) ἐκρύβη ἀπ’ αὐτῶν. Τοσαῦτα δὲ αὐτοῦ σημεῖα (θαύματα) πεποιηκότος (ενώ ἔκανε) ἔμπροσθεν αὐτῶν οὐκ ἐπίστευον εἰς αὐτόν· ἵνα (για να) ὁ λόγος Ἡσαΐου τοῦ Προφήτου πληρωθῇ ὃν (τον οποίο) εἶπε· «Κύριε, τίς (ποιος) ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν (ακούγοντάς μας); Καὶ ὁ βραχίων (ἡ δύναμη) Κυρίου τίνι (σε ποιον) ἀπεκαλύφθη (φανερώθηκε);». Διὰ τοῦτο οὐκ ἠδύναντο (δεν μπορούσαν) πιστεύειν (να πιστεύουν), ὅτι πάλιν εἶπεν Ἡσαΐας· «Τετύφλωκεν (ἔχει τυφλώσει ἡ κακία των ἀπίστων) αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πεπώρωκεν (ἔχει σκληρύνει) αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα (για να) μὴ ἴδωσι (δουν) τοῖς ὀφθαλμοῖς (με τα μάτια) καὶ νοήσωσι (κατανοήσουν) τῇ καρδίᾳ (με την καρδιά) καὶ ἐπιστραφῶσι (μετανοήσουν), καὶ ἰάσομαι (καὶ θεραπεύσω) αὐτούς». Ταῦτα εἶπεν Ἡσαΐας ὅτε (ὅταν) εἶδε τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ. Ὅμως μέντοι (βεβαίως) καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρισαίους οὐχ ὡμολόγουν,

ἵνα (για να) μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται· ἡγάπησαν γὰρ (γιατί αγάπησαν) τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον (περισσότερο) ἢ περ (παρά) τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Ἰησοῦς δὲ ἔκραξε καὶ εἶπεν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ (δεν) πιστεύει εἰς ἐμὲ, ἀλλ' εἰς τὸν πέμψαντά με (στον Θεό, που με έστειλε), καὶ ὁ θεωρῶν ἐμὲ (ὅποιος βλέπει εμένα) θεωρεῖ (βλέπει) τὸν πέμψαντά με (τον Θεό, που με έστειλε). Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα (έχω έλθει), ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ. Καὶ ἐάν τις (κάποιος) μου ἀκούσῃ τῶν ῥημάτων (των λόγων) καὶ μὴ πιστεύσῃ, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν· οὐ γὰρ ἦλθον ἵνα (για να) κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα (για να) σώσω τὸν κόσμον. Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ (ὅποιος με απορρίπτει) καὶ μὴ λαμβάνων (και δεν δέχεται) τὰ ῥήματά μου (τα λόγια μου), ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτόν· ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα (κήρυξα), ἐκεῖνος κρινεῖ αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ· ὅτι ἐγὼ ἐξ ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλάλησα (δεν κήρυξα), ἀλλ' ὁ πέμψας με Πατὴρ αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἶπω καὶ

τί λαλήσω (και τι να κηρύξω)· καὶ οἶδα (και γνωρίζω) ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐστὶν (εἶναι). Ἄ (όσα) οὖν (λοιπόν) ἐγὼ λαλῶ (κηρύττω), καθὼς εἵρηκέ μοι (καθὼς μου ἔχει πει) ὁ Πατήρ, οὕτω (έτσι) λαλῶ (κηρύττω).

Χορὸς: Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

‘Ο ς’ (50) ψαλμὸς

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός... (σελίδες: 43-45).

Κανὼν.

(Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ)

ᾠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

Τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ (στης πίστεως τον βράχο) με (εμένα) στερεώσας (αφού στερεώσεις), ἐπλάτυνας (άνοιξες διάπλατα) τὸ στόμα μου ἐπ’ ἐχθρούς μου (εναντίον των εχθρών μου)· εὐφράνθη γὰρ (γιατί χάρηκε) τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν (με το να ψάλλει)· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου, Κύριε.

Δόξα Πατρὶ...

Ἐν κενοῖς (χωρὶς οὐσιαστικό λόγο) τὸ συνέδριον τῶν ἀνόμων (των παρανόμων) καὶ γνώμη συναθροίζεται κακοτρόπῳ (και με κακόβουλη πρόθεση συναθροίζεται) κατάκριτον (ἄξιον καταδίκης) τὸν ῥύστην (τον λυτρωτή) σε ἀποφῆναι (εσένα να διακηρύξει), Χριστέ, ᾧ (στον οποίο) ψάλλομεν· Σὺ εἶ (εἶσαι) Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου, Κύριε.

Καὶ νῦν...

Τὸ δεινὸν (το φοβερό) βουλευτήριον (συνέδριο) τῶν ἀνόμων (των παρανόμων) σκέπτεται (συσκέπτεται), θεομάχου ψυχῆς ὑπάρχον (απὸ μισόθεη διάθεση διαπνεόμενο), ὡς δύσχρηστον (ὡς δύσκολο προς εκμετάλλευση) τὸν δίκαιον ἀποκτεῖναι (να θανατώσει) Χριστόν, ᾧ (στον οποίο) ψάλλομεν· Σὺ εἶ (εἶσαι) Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου, Κύριε.

Καταβασία.

Τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ (στης πίστεως τον

βράχο) με (εμένα) στερεώσας (αφού στερέωσες), ἐπλάτυνας (άνοιξες διάπλατα) τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου (εναντίον των εχθρών μου)· εὐφράνθη γὰρ (γιατί χάρηκε) τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν (με το να ψάλλει)· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου, Κύριε.

Ἱερέας (Μικρά Συναπτή)

Ἦτι καὶ ἔτι... Ἀντιλαβοῦ, σῶσον... Τῆς παναγίας... Σὺ γὰρ εἶ (γιατί εσύ είσαι) ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν (απευθύνουμε), τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κοντάκιον.

Ὑπὲρ (περισσότερο από) τὴν πόρνην, ἀγαθέ, ἀνομήσας (ενώ αμάρτησα), δακρύων ὄμβρους (βροχή δακρύων) οὐδαμῶς σοι προσῆξα (καθόλου σ' εσένα δεν πρόσφερα)· ἀλλὰ σιγῇ (ἀλλά σιωπηλά) δεόμενος (παρα-

καλώντας) προσπίπτω σοι (γονατίζω ενώπιόν σου), πόθω (με πόθο) ἀσπαζόμενος τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ὅπως (με σκοπό) μοι (σ' ἐμένα) τὴν ἄφεσιν ὡς Δεσπότης παράσχῃς (να προσφέρεις) τῶν ὀφλημάτων (των αμαρτιῶν) κράζοντι (καθὼς φωνάζω δυνατά), Σωτήρ· Ἐκ τοῦ βορβόρου (απὸ το βούρκο) τῶν ἔργων μου ῥῦσαί με (λύτρωσέ με).

Ὁ Οἶκος.

Ἡ πρώτην ἄσωτος γυνὴ ἐξαίφνης (ξαφνικά) σώφρων (ηθική) ὤφθη (φάνηκε), μισήσασα (καθὼς μίσησε) τὰ ἔργα τῆς αἰσχροῦς ἀμαρτίας καὶ ἡδονὰς τοῦ σώματος, διενθυμουμένη (έχοντας στο νου) τὴν αἰσχύνην τὴν πολλήν (τη ντροπή τη μεγάλη) καὶ κρίσιν (και την τιμωρία) τῆς κολάσεως, ἣν (την οποία) ὑποστῶσι (θα υποστούν) πόρνοι καὶ ἄσωτοι· ὦνπερ (απ' αυτούς ακριβώς) πρῶτος πέλω (είμαι εγώ) καὶ πτοοῦμαι (και φοβάμαι), ἀλλ' ἐμμένω (αλλά επιμένω) τῇ φαύλῃ συνήθειᾳ (στην αισχρή συνήθεια) ὁ ἄφρων (ο ἀνόητος)· ἡ πόρνη δὲ γυνή, καὶ πτοηθεῖσα (και

επειδή φοβήθηκε) καὶ σπουδάσασα ταχύ (και
αφού έτρεξε γρήγορα), ἤλθε βοῶσα (φωνά-
ζοντας) πρὸς τὸν Λυτρωτὴν· Φιλάνθρωπε καὶ
οἰκτίρμον, ἐκ τοῦ βορβόρου (από το βούρκο)
τῶν ἔργων μου ῥῦσαί με (λύτρωσέ με).

Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Τῇ... τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη...

(Οἱ ἐορταζόμενοι ἅγιοι τῆς ἡμέρας)

Ὑπόμνημα τοῦ Τριωδίου.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τετάρτῃ τῆς
ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύρω (με μύρο)
πόρνης γυναικὸς μνείαν ποιῆσθαι (να εν-
θυμούμεθα) οἱ θεϊότατοι πατέρες ἐθέσπισαν,
ὅτι πρὸ τοῦ σωτηρίου πάθους μικρὸν (λίγο
χρόνο) τοῦτο γέγονε.

Στίχοι

Γυνὴ βαλοῦσα (καθώς έβαλε) σώματι

(στο σώμα) Χριστοῦ μύρον

τὴν Νικοδήμου προὔλαβε (πρόλαβε)

σμυρναλὸν (τὴν επάλειψη με σμύρνα και αλόη).

Ἄλλ' ὁ τῷ νοητῷ μύρῳ χρισθεῖς (εσύ που με το πνευματικό μύρο, δηλ. το Ἅγιο Πνεῦμα χρίσθηκες), Χριστέ ὁ Θεός, τῶν ἐπιρρύτων (των ἀφθονων) παθῶν ἐλευθέρωσον καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

ᾠδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

Ῥῆμα τυράννου (τυραννική προσταγή) ἐπεὶ ὑπερίσχυσεν (επειδὴ επικράτησε), ἑπταπλασίως κάμιнос (επτὰ φορές του κανονικού το καμίνι) ἐξεκαύθη (πυρακτώθηκε) ποτέ (εκείνη την εποχή)· ἐν ᾗ (μέσα σ' αυτό) παῖδες οὐκ ἐφλέχθησαν (οἱ τρεῖς παῖδες δεν κάηκαν), βασιλέως πατήσαντες δόγμα (καθώς περιφρόνησαν τη βασιλική διαταγή), ἀλλ' ἐβόων· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου (ὅλα τα δημιουργήματα του Κυρίου), τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε (καὶ ἐγκωμιάζετε) εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀποκενοῦσα (ὅταν ἀδειάζε) γυνὴ μύρον

ἔντιμον (πολύτιμο) δεσποτικῇ καὶ θεία φρικτῇ κορυφῇ (στη δεσποτική και θεία φοβερή κεφαλή), Χριστέ, τῶν ἰχνῶν σου ἐπελάβετο τῶν ἀχράντων (κράτησε τα αμόλυντα πόδια σου) κεχραμέναις παλάμαις (με μολυσμένα χέρια), καὶ ἐβόα (φώναζε δυνατά)· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου (όλα τα δημιουργήματα του Κυρίου), τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε (και εγκωμιάζετε) εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον
Πνεῦμα τὸν Κύριον.

Δάκρυσι πλύνει τοὺς πόδας, ὑπεύθυνος ἁμαρτίαις, τοῦ πλάσαντος, (με δάκρυα πλένει τα πόδια του δημιουργού η ἔνοχη για ἁμαρτίες γυναίκα) καὶ ἐκμάσσει θριξί (και τα σπογγίζει με τα μαλλιά)· διὸ τῶν ἐν βίῳ οὐ διήμαρτε πεπραγμένων τῆς ἀπολυτρώσεως (γι' αυτό δεν απέτυχε της συγχώρεσης για όσα έπραξε στη ζωή), ἀλλ' ἐβόα (ἀλλὰ φώναζε δυνατά)· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου (όλα τα δημιουργήματα του Κυρίου), τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε (και εγκωμιάζετε)

εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν καὶ...

Ἰερουργεῖται τὸ λύτρον (συντελεῖται ἡ λύτρωση) εὐγνώμονι (στην ευγνώμονα γυναίκα) ἐκ σωτηρίων σπλάγχχνων τε (καὶ μέσω της σωτήριας ευσπλαχνίας του Χριστοῦ) καὶ δακρύων πηγῆς (καὶ μέσω της πηγῆς των δακρύων της γυναίκας), ἐν ᾗ (κατὰ την οἰοία πηγῇ) διὰ τῆς ἐξαγορεύσεως (με την εξομολόγηση των αμαρτιῶν) ἐκπλυθεῖσα (καθὼς καθαρίστηκε) οὐ κατησχύνετο (δεν ντρεπόταν), ἀλλ' ἐβόα (ἀλλὰ φώναζε δυνατά). Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου (ὅλα τα δημιουργήματα του Κυρίου), τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε (καὶ ἐγκωμιάζετε) εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν
τὸν Κύριον.

Καταβασία.

Ῥῆμα τυράννου (τυραννική προσταγή) ἐπεὶ ὑπερίσχυσεν (ἐπειδὴ επικράτησε), ἑπταπλασίως κάμινος (ἐπτά φορές του κα-

νονικού το καμίνι) ἐξεκαύθη (πυρακτώθηκε)
ποτέ (εκείνη την εποχή)· ἐν ᾗ (μέσα σ' αυτό)
παῖδες οὐκ ἐφλέχθησαν (οι τρεις παῖδες δεν
κάηκαν), βασιλέως πατήσαντες δόγμα (κα-
θώς περιφρόνησαν τη βασιλική διαταγή),
ἀλλ' ἐβόων· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου (όλα
τα δημιουργήματα του Κυρίου), τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε (και εγκωμιάζετε)
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱερέας

Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα τοῦ φωτὸς ἐν
ὑμνοῖς τιμῶντες μεγαλύνομεν.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ψυχαῖς καθαραῖς (με ψυχές καθαρές)
καὶ ἀρρόπώτοις χεῖλεσι (και με χεῖλη χωρίς
αμαρτίες) δεῦτε μεγαλύνωμεν (ελάτε να δο-
ξολογήσουμε) τὴν ἀκηλίδωτον (την ἀμόλυ-
ντη) καὶ ὑπέραγνον (και πάνταγνη) Μητέρα
τοῦ Ἑμμανουήλ, δι' αὐτῆς τῷ ἐξ αὐτῆς
προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι (μέσω
αυτῆς σ' εκείνον που απ' αυτή γεννήθηκε

προσφέροντας μεσιτική δέηση). Φεῖσαι (λυπήσου) τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀγνώμων φανεῖς (αχάριστος αφού φάνηκε) καὶ πονηρὸς ζηλότυπος (ζηλόφθονος), δῶρον ἀξιόθεον λογοπραγεῖ (κοστολογεῖ το δῶρο το ἀντάξιο του Θεοῦ, δηλ. το μύρο), δι' οὗ (με το οποίο) ὀφειλέσιον ἐλύθη (η οφειλή συγχωρήθηκε) ἁμαρτημάτων (των ἁμαρτιῶν της πόρνης), καπηλεύων (νοθεύοντας) ὁ δεινὸς (ο ἀλλόκοτος) Ἰούδας τὴν φιλόθεον χάριν (την θεοσεβή προσφορά της γυναίκας). Φεῖσαι (λυπήσου) τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ...

Λέγει πορευθεὶς (λέγει καθὼς πήγε) τοῖς παρανόμοις ἄρχουσι (στοὺς παράνομους ἄρχοντες). Τί μοι (τι σ' ἐμένα) δοῦναι (να δώσετε) θέλετε, κἀγὼ (κι ἐγώ) Χριστὸν ὑμῖν (σ' εσάς) τὸν ζητούμενον (τον καταζητού-

μενον) τοῖς θέλουσι (σ' εσάς, που τον θέλε-
τε) παραδώσω (να παραδώσω); Οἰκειότητα
Χριστοῦ (την αγάπη του Χριστού) Ἰούδας
ἀντωσάμενος χρυσοῦ (απομάκρυνε προτιμώ-
ντας το χρυσό). Φεῖσαι (λυπήσου) τῶν ψυχῶν
ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν...

Ψηρωτικῆς φιλαργυρίας (πόσο μεγά-
λη εἶναι ἡ τυφλωτικὴ φιλαργυρία), ἄσπονδε
(ανόσιε Ἰούδα)! Λήθης ὅθεν ἔτυχες (γι' αυτό
ξέχασες), ὅτι ψυχῆς οὐδ' ὅς ἰσοστάσιος ὁ
κόσμος (ὅτι οὔτε ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἰσῆς
αξίας με την ψυχὴ), ὡς ἐδιδάχθης (ὅπως δι-
δάχθηκες ἀπὸ τον Χριστό)· ἀπογνώσει γὰρ
(εξαίτιας της ἀπόγνωσης) σαυτὸν (τον εαυ-
τό σου) ἐβρόχισας (ἐπνίξεις) ἀνάψας (αφού
κρέμασες), προδότα. Φεῖσαι (λυπήσου) τῶν
ψυχῶν ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καταβασία.

Ψυχαῖς καθαραῖς (με ψυχές καθαρές)
καὶ ἀρρόπώτοις χεῖλεσι (και με χεῖλη χωρίς

αμαρτίες) δεῦτε μεγαλύνωμεν (ελάτε να δο-
ξολογήσουμε) τὴν ἀκηλίδωτον (τὴν ἀμόλυ-
ντη) καὶ ὑπέραγνον (καὶ πάνταγνη) Μητέρα
τοῦ Ἑμμανουήλ, δι' αὐτῆς τῷ ἐξ αὐτῆς
προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι (μέσω
αυτῆς σ' ἐκεῖνον που απ' αὐτή γεννήθηκε
προσφέροντας μεσιτική δέηση). Φεῖσαι (λυ-
πήσου) τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ
σῶσον ἡμᾶς.

Ἱερέας (Μικρά Συναπτή)

Ἦτι καὶ ἔτι... Ἀντιλαβοῦ, σῶσον... Τῆς
παναγίας... Ὅτι σὲ αἰνοῦσι (υμνούν) πᾶσαι
αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν
ἀναπέμπουσι (απευθύνουν), τῷ Πατρὶ καὶ τῷ
Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἑξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Τὸν νυμφῶνά σου (τον ουράνιο παράδεισό
σου) βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον (στο-
λισμένο) καὶ ἔνδυμα (κατάλληλη ενδυμασία)
οὐκ ἔχω (δεν ἔχω), ἵνα (για να) εἰσέλθω ἐν

αὐτῷ (σ' αὐτόν)· λάμπруνόν μου (καθαρίσέ μου) τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, φωτοδότα (ἤλιε νοητέ), καὶ σῶσόν με. (3 φορές). (Ματθ. 22,11-14).

Ἄϊνοι. Ἦχος α'.

Πᾶσα πνοὴ (κάθε ζωντανή ύπαρξη της γης) αἰνεσάτω (ας υμνήσει) τὸν Κύριον. Αἰνεῖτε (υμνεῖτε) τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν (ἀπ' τα ουράνια), αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις (στα υπερουράνια μέρη). Σοὶ (σ' ἐσένα) πρέπει (αρμόζει) ὕμνος τῷ Θεῷ (στον Θεό). (Ψαλμ. 148,1).

Αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτόν, πάντες (όλοι) οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ· αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτόν, πᾶσαι (όλες) αἱ δυνάμεις (ουράνιες στρατιές) αὐτοῦ. Σοὶ (σ' ἐσένα) πρέπει (αρμόζει) ὕμνος τῷ Θεῷ (στον Θεό). (Ψαλμ. 148,2).

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Στίχ. Αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ (για τις εκδηλώσεις της παντοδυναμίας του)· αἰνεῖτε (υμνεῖ-

τε) αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος (αντάξια με το
 άπειρο μέγεθος) τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ.
 (Ψαλμ. 150,2).

Σὲ (εσένα) τὸν τῆς Παρθένου Υἱὸν πόρνη
 ἐπιγνοῦσα Θεόν (αφού αναγνώρισε ως Θεό),
 ἔλεγεν ἐν κλαυθμῷ δυσωποῦσα (με κλάμα-
 τα ικετεύοντας επίμονα), ὡς δακρύων ἄξια
 πράξασα (επειδὴ ἐπραξε ἔργα ἄξια θρήνων).
 Διάλυσον τὸ χρέος, ὡς κἀγὼ (ὅπως κι εγώ)
 τοὺς πλοκάμους (τις πλεξούδες των μαλλιών
 μου). ἀγάπησον (αγάπησε) φιλοῦσαν (αυτή
 που σ' αγάπησε) τὴν δικαίως μισουμένην
 (αυτή που δίκαια μισείται), καὶ πλησίον τε-
 λωνῶν (ενώπιον των τελωνῶν) σε κηρύξω
 (θα κηρύξω για σένα), εὐεργέτα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν ἡχῷ
 σάλπιγγος (με τον ἦχο της σάλπιγγας).
 αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ
 κιθάρα (με τα μουσικά ὄργανα ψαλτήρι
 και κιθάρα). (Ψαλμ. 150,3).

Τὸ πολυτίμητον (το πανάκριβο) μύρον ἢ
 πόρνη ἔμιξε (ανέμειξε) μετὰ δακρύων (με

δάκρυα), καὶ ἐξέχεεν (και το έχυνε) εἰς τοὺς ἀχράντους πόδας σου καταφιλοῦσα (που συνεχῶς ασπαζόταν). Ἐκείνην εὐθὺς (αμέσως) ἐδικαίωσας (δικαίωσες συγχωρώντας την), ἡμῖν (σ' εμάς) δὲ συγχώρησιν δώρησαι, ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν (εσύ που έπαθες για μας), καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ (με τύμπανο και χορό)· αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνῳ (με έγχορδα και πνευστά όργανα). (Ψαλμ. 150, 4).

^εΟτε (όταν) ἡ ἁμαρτωλὸς προσέφερε τὸ μύρον, τότε ὁ μαθητὴς συνεφώνει (συμφωνούσε την προδοσίᾳ) τοῖς παρανόμοις (με τους παράνομους)· ἡ μὲν ἔχαιρε (χαιρόταν) κενοῦσα (καθὼς ἀδειαζε) τὸ πολύτιμον (πάνκριβο μύρο), ὁ δὲ ἔσπευδε (έτρεχε γρήγορα) πωλῆσαι (να πωλήσει) τὸν ἀτίμητον (τον ανεκτίμητο)· αὕτη (αυτή) τὸν Δεσπότην ἐπεγίνωσκεν (αναγνώριζε), οὗτος (αυτός) τοῦ Δεσπότης ἐχωρίζετο (χωριζόταν)· αὕτη (αυτή) ἡλευθεροῦτο (λυτρωνόταν), καὶ ὁ

Ἰούδας δοῦλος ἐγεγόνει (γινόταν) τοῦ ἐχθροῦ (του σατανά). Δεινὸν (φοβερό) ἡ ῥαθυμία (η ἀμέλεια)! μεγάλη ἡ μετάνοια! ἦν (αυτή, δηλ. τη μετάνοια) μοι (σ' ἐμένα) δώρησαι, Σωτήρ, ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν (εσὺ που ἐπάθες για μας), καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις (με κύμβαλα ἡσυχου ἤχου)· αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ (με κύμβαλα δυνατοῦ ἤχου). Πᾶσα πνοὴ (ζωντανή ὑπαρξη) αἰνεσάτω (ας υμνήσει) τὸν Κύριον. (Ψαλμ. 150,4-5).

Ὡ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος (πόσο μεγάλη εἶναι του Ιούδα η αθλιότητα)! Ἐθεώρει (έβλεπε) τὴν πόρνην φιλοῦσαν (να φιλά) τὰ ἴχνη (τα πόδια του Χριστοῦ), καὶ ἐσκέπτετο δόλῳ (με δόλο) τῆς προδοσίας τὸ φίλημα. Ἐκείνη τοὺς πλοκάμους (τις πλεξούδες) διέλυσε (έλυσε), καὶ οὗτος (αυτός) τῷ θυμῷ (στο πάθος του φθόνου) ἐδεσμεῖτο (δενόταν), φέρων (προσφέροντας) ἀντὶ μύρου τὴν δυσώδη (βρώμικη) κακίαν· φθόνος γὰρ (διότι ο φθονερός) οὐκ

οἶδε (δεν γνωρίζει) προτιμᾶν (να προτιμά) τὸ συμφέρον (το συμφέρον της ψυχῆς). Ὡς τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! Ἀφ' ἧς (απ' αὐτή) ῥῦσαι (ἀπάλλαξε), ὁ Θεός, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Πατρὶ...

Ἡ ἁμαρτωλὸς ἔδραμε (έτρεξε) πρὸς τὸ μύρον πριάσασθαι (για να αγοράσει μύρο), πολύτιμον (πανάκριβο) μύρον, τοῦ μυρίσαι (για να αλείψει) τὸν εὐεργέτην καὶ τῷ μυρεψῷ (στον μυροπώλη) ἐβόα (έλεγε δυνατά). Δός μοι (δώσε μου) τὸ μύρον, ἵνα (για να) ἀλείψω καὶ ἐγὼ (κι ἐγώ) τὸν ἐξαλείψαντά μου (αὐτόν που μου διέγραψε) πάσας τὰς ἁμαρτίας (ὅλες τις ἁμαρτίες).

Καὶ νῦν...

Ἡ βεβυθισμένη (αὐτή που εἶχε βυθιστεῖ) τῇ ἁμαρτίᾳ (στην ἁμαρτία) εὗρέ σε (βρήκε εσένα) λιμένα τῆς σωτηρίας καὶ μύρον σὺν δάκρυσιν (με δάκρυα) κενοῦσά σοι (αδειάζοντας σ' εσένα) ἐβόα (έλεγε δυνατά). Ἴδε (κοίταξε), ὁ ἔχων (εσύ που έχεις) ἐξουσίαν

συγχωρεῖν (να συγχωρεῖς) ἁμαρτίας· ἴδε (κοί-
ταξε), ὁ (εσύ που) τῶν ἁμαρτανόντων τὴν
μετάνοιαν μένων (αναμένεις)· ἀλλά, Δέσποτα,
διάσωσόν με (λύτρωσέ με) ἐκ τοῦ κλύδωνος
(ἀπό τη μεγάλη ταραχή) τῆς ἁμαρτίας μου,
δέομαι (παρακαλῶ), διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δοξολογία καὶ Πληρωτικά.

(σελίδες: 60-65)

Ἀπόστιχα ἰδιόμελα.

ᾠχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ Χριστὸς παραγίνεται (κατα-
φθάνει) ἐν τῇ οἰκίᾳ (στο σπίτι) τοῦ Φαρισαίου
καὶ γυνὴ ἁμαρτωλὸς προσελθοῦσα (αφοῦ τον
πλησίασε) τοῖς ποσὶν (στα πόδια) ἐκυλινδοῦτο
(έπεφτε) βοῶσα (φωνάζοντας δυνατά)· Ἴδε
(κοίταξε) τὴν βεβυθισμένην (αυτή, που έχει
βυθιστεῖ) τῇ ἁμαρτίᾳ (στην αμαρτία), τὴν
ἀπηλπιισμένην (αυτή, που έχει ἀπελπισθεῖ)
διὰ τὰς πράξεις, τὴν μὴ βδελυχθεῖσαν (αυτή,
που δεν θεωρήθηκε σιχαμερή) παρὰ τῆς σῆς
ἀγαθότητος (ἀπό τη δική σου ἀγαθότητα)· καὶ

δός μοι (δώσε σ' εμένα), Κύριε, τὴν ἄφεσιν τῶν κακῶν καὶ σῶσόν με.

Στίχ. α΄. Ἐνεπλήσθημεν (ας απολαύσουμε) τὸ πρωῒ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἡγαλλιασάμεθα (ας σκιρτήσουμε ἀπὸ ἀγαλλίαση) καὶ εὐφράνθημεν (ας ευφρανθούμε) ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν (σ' ὅλες τις ἡμέρες μας)· εὐφρανθείημεν (εἴθε να ευφρανθούμε) ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς (ἀντί ἐκείνων των ἡμερῶν, που μας ταπείνωσες), ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά (ἀντί ἐκείνων των ἐτῶν, που εἶδαμε κακοπάθειες)· καὶ ἴδε (ἐπὶβλεψε με ευσπλαχνία) ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα (δημιουργήματά) σου καὶ ὁδήγησον (καθοδήγησε στο καλό) τοὺς υἱοὺς αὐτῶν (τους ἀπογόνους τους). (Ψαλμ. 89, 14-16).

“Ἦπλωσεν (ἀπλωσε) ἡ πόρνη τὰς τρίχας σοὶ (σ' ἐσένα) τῷ Δεσπότη (τον Κύριο)· ἥπλωσεν Ἰούδας τὰς χεῖρας τοῖς παρανόμοις (στους παράνομους)· ἡ μὲν λαβεῖν (για να λάβει) τὴν ἄφεσιν, ὁ δὲ λαβεῖν (για να λάβει) ἀργύρια· διό (γι' αὐτό) σοι (σ' ἐσένα) βοῶμεν

(φωνάζουμε δυνατά) τῷ πραθέντι (που πουλήθηκες) καὶ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς (και μας ἐλευθέρωσες)· Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. β΄. Εὐφρανθείημεν (εἴθε να ευφρανθούμε) ἄνθ' ὧν ἡμερῶν (αντί των ημερῶν) ἐταπείνωσας ἡμᾶς (που μας ταπείνωσες), ἐτῶν ὧν (αντί των ἐτῶν) εἶδομεν κακὰ (που εἶδαμε κακοπάθειες)· καὶ ἴδε (ἐπίβλεψε με ευσπλαχνία) ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου (στα δημιουργήματά σου) καὶ ὁδήγησον (και καθοδήγησε στο καλό) τοὺς υἱοὺς αὐτῶν (τους απογόνους τους). (Ψαλμ. 89,15-16).

Προσῆλθε (πλησίασε) γυνὴ δυσώδης (γυναίκα βρωμερή) καὶ βεβορβορωμένη (και διεφθαρμένη), δάκρυα προχέουσα (χύνοντας) ποσί σου (στα πόδια σου), Σωτήρ, τὸ πάθος (την αμαρτωλότητα) καταγγέλλουσα (ομολογώντας)· Πῶς ἀτενίσω (πως να στρέψω το βλέμμα) σοι (σ' ἐσένα) τῷ Δεσπότη (τον Κύριο); Αὐτὸς γὰρ (γιατί εσύ ο ἴδιος) ἐλήλυθας (έχεις ἐλθεῖ) σῶσαι (να σώσεις) πόρνην (εμένα, την

πόρνη). Ἐκ βυθοῦ (από τον βυθό της αμαρτίας) θανοῦσάν με (καθώς πέθανα πνευματικά) ἀνάστησον, ὁ τὸν Λάζαρον ἐγείρας (εσύ που τον Λάζαρο ἀνέστησες) ἐκ τάφου τετραήμερον· δέξαι με (δέξου ἐμένα) τὴν τάλαιναν (τὴν ταλαίπωρη), Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. γ'. Καὶ ἔστω (ας εἶναι) ἡ λαμπρότης (λαμπρή εὐνοία) Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς (προς ωφέλειά μας), καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς (προς ωφέλειά μας) καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον. (Ψαλμ. 89,17).

Ἡ ἀπεγνωσμένη (ἡ ευρισκόμενη σε ἀπόγνωση) διὰ τὸν βίον (για τὴ ζωή της) καὶ ἐπεγνωσμένη (ευρισκόμενη σε υποτίμηση) διὰ τὸν τρόπον (για τὸν τρόπο της διαγωγῆς της) τὸ μύρον βαστάζουσα (βαστάζοντας) προσῆλθέ σοι (πλησίασε σ' ἐμένα) βοῶσα (φωνάζοντας δυνατά). Μὴ με τὴν πόρνην ἀπορρίψης, ὁ τεχθεὶς (εσύ, που γεννήθηκες) ἐκ Παρθένου· μὴ μου τὰ δάκρυα παρίδῃς (παραβλέψεις), ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων, ἀλλὰ

δέξαι με μετανοοῦσαν (καθώς μετανιώ), ἣν (την οποία) οὐκ ἄψω (δεν απομάκρυνες) ἁμαρτάνουσαν (ὅταν ἀμάρτῃ), Κύριε, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν...

Ποίημα Κασσιανῆς Μοναχῆς.

Ἦχος πλ. δ΄.

Κύριε, ἡ (ἐκείνη που) ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις (σε πολλές αμαρτίες) περιπεσοῦσα (ἐνέπεσε) γυνή, τὴν σὴν (δική σου) αἰσθομένη (καθώς κατάλαβε) θεότητα, μυροφόρου ἀναλαβοῦσα τάξιν (αφού ἀνάλαβε ἔργο μυροφόρου), ὁδυρομένη (θρηνώντας) μύρα σοι (σ' ἐσένα) πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει (φέρνει). Οἶμοι (αλίμονο)! λέγουσα (λέγοντας), ὅτι (γιατί) νύξ (νύκτα) μοι (σ' ἐμένα) ὑπάρχει, οἷστρος (μανιώδες πάθος) ἀκολασίας (διαφθοράς), ζοφώδης (σκοτεινός) τε καὶ (και συνάμα) ἀσέληνος (ασέληνος-πανσκότεινος) ἔρως (πόθος) τῆς ἁμαρτίας. Δέξαι (δέξου) μου τὰς πηγὰς τῶν δακρύων (τα ἀφθονα δάκρυά μου), ὃ νεφέλαις (εσύ

που με τα σύννεφα) διεξάγων (μεταφέρεις για βροχή) τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ (το νερό)· κάμφθητί μοι (στρέψε την προσοχή σου σε μένα) πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας, ὁ κλίνας (εσύ που χαμήλωσες) τοὺς οὐρανούς τῇ ἀφάτῳ σου κενώσει (με την ἀνέκφραστή σου ἐνανθρώπησῃ). Καταφιλήσω (θα ἀσπασθῶ με θέρμη) τοὺς ἀχράντους σου πόδας (τα πάνταγνά σου πόδια), ἀποσμήξω (θα σπογγίσω) τούτους δὲ πάλιν (αυτά ἐπίσης) τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις (με τις πλεξούδες του κεφαλιού μου)· ὦν (αυτῶν δηλ. των ποδιῶν σου) ἐν τῷ παραδείσῳ (στον παράδεισο) Εὗα τὸ δειλινὸν (το ἀπόγευμα της ἡμέρας της πτώσεως) κρότον (το θόρυβο του βαδίσματος, που ὡς κρότο λόγω της ἐνοχής) τοῖς ὠσὶν (με τ' αὐτιά της) ἤχηθεῖσα (καθὼς ἀκουσε), τῷ φόβῳ (ἀπὸ τον φόβο) ἐκρύβη (κρύφτηκε). Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων σου (των κρίσεων-αποφάσεων σου) ἀβύσσους (τα ἀπύθμενα βάθη) τίς (ποιος) ἐξιχνιάσει (μπορεῖ νὰ ἐξερευνήσῃ), ψυχοσῶστα Σωτήρ μου; Μή με (εμένα) τὴν

σὴν δούλην (τη δική σου δούλη) παρίδης (παραβλέψεις), ὁ ἀμέτρητον ἔχων (εσύ που ἀμέτρητο ἔχεις) τὸ ἔλεος.

Ἱερέας

Ἀγαθὸν (εἶναι καλό) τὸ ἐξομολογεῖσθαι (το να δοξολογεί κανείς) τῷ Κυρίῳ (τον Κύριο) καὶ ψάλλειν (να ψάλλει ὕμνους) τῷ ὀνόματί σου (προς τιμὴν του ονόματός σου), Ὑψιστε· τοῦ ἀναγγέλλειν (να διακηρύττει δημόσια) τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου (την αξιοπιστία των υποσχέσεών σου) κατὰ νύκτα (κατὰ τη διάρκεια της νύχτας). (Ψαλμ. 91,2-3).

Ἀναγνώστης

Ἅγιος ὁ Θεὸς... Παναγία Τριὰς... Πάτερ
ἡμῶν...

Ἱερέας: Ὅτι σοῦ ἐστίν...

Ἀναγνώστης (Τὸ Κοντάκιο)

Ὑπὲρ (περισσότερο ἀπὸ) τὴν πόρνην, ἀγαθὴ, ἀνομήσας (ἐνὼ αμάρτησα), δακρύων

ὄμβρους (βροχή δακρύων) οὐδαμῶς σοι προσῆξα (καθόλου σ' εσένα δεν πρόσφερα)· ἀλλὰ σιγῇ (ἀλλὰ σιωπηλὰ) δεόμενος (παράκαλῶντας) προσπίπτω σοι (γονατίζω ενώπιόν σου), πόθῳ (με πόθο) ἀσπαζόμενος τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ὅπως (με σκοπό) μοι (σ' εμένα) τὴν ἄφεσιν ὡς Δεσπότης παράσχῃς (να προσφέρεις) τῶν ὀφλημάτων (των αμαρτιῶν) κράζοντι (καθὼς φωνάζω δυνατά), Σωτήρ· Ἐκ τοῦ βορβόρου (ἀπὸ το βούρκο) τῶν ἔργων μου ῥῦσαί με (λύτρωσέ με).

Κύριε, ἐλέησον (40 φορές).

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν...

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ (τὴν πιο τιμημένη ἀπὸ τα Χερουβίμ) καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ (καὶ πιο ἐνδοξη ἀσύγκριτα ἀπὸ τα Σεραφίμ), τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν (εσένα, που ὡς παρθένος τον Θεὸν Λόγο γέννησες) , τὴν ὄντως (αληθινὴ) Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν (δοξάζουμε).

Ἐν ὀνόματι Κυρίου (στο ὄνομα του Κυρίου) εὐλόγησον, Πάτερ.

Ἱερέας

Ὁ ὢν εὐλογητός (ο μόνος υπάρχων ἄξιος ευλογίας), Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἐπουράνιε βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς (ἢ ἄρχοντας) ἡμῶν στερέωσον (στερέωσε στην εξουσία)· τὴν πίστιν (ορθόδοξη πίστη) στηρίξον (στήριξε)· τὰ ἔθνη (τους αλλοεθνείς λαούς) πράϋνον (καταπράυνε)· τὸν κόσμον εἰρήνευσον· τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν (ἢ Μονήν) ταύτην καλῶς διαφύλαξον (καλά προστάτευσε)· τοὺς προαπελθόντας (τους κεκοιμημένους στο παρελθόν) πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐν σκηναῖς δικαίων (στο χώρο διαμονῆς των δικαίων) τάξον (κατάταξε)· καὶ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει (με μετάνοια και εξομολόγηση) παράβαλε (πάρε κοντά σου) ὡς (καθὼς εἶσαι) ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εὐχή τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς (μὴ δώσεις σε μένα).

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς, καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι (χάρισε σε μένα) τῷ σῶ δούλῳ (το δικό σου δούλο).

Ναί, Κύριε βασιλεῦ, δώρησαί μοι (δώρισέ μου) τοῦ ὁρᾶν (να βλέπω) τὰ ἐμὰ (τα δικά μου) πταίσματα (αμαρτήματα) καὶ μὴ κατακρίνειν (και να μη κατακρίνω) τὸν ἀδελφόν μου· ὅτι (γιατί) εὐλογητὸς εἶ (δοξασμένος είσαι) εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων (στην ατελείωτη αιωνιότητα). Ἀμήν.

Ἀπόλυσις.

Ἱερέας

Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐρχόμενος ὁ Κύριος ἐπὶ τὸ ἐκούσιον πάθος διὰ τὴν ἡμῶν (για τη δική μας) σωτηρίαν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν...

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Χορός: Ἀμήν.